

Το Μακεδονικό έχει τη δική του ιστορία

Για μια ακόμη φορά, πολλοστή στον τελευταίο αιώνα, και πάλι μετά από πιέσεις ξένων δυνάμεων, έρχεται στο πολιτικό προσκήνιο το θέμα του νέου καθορισμού των συνόρων των Βαλκανίων για να υπηρετηθούν ιμπεριαλιστικά σχέδια. Για μία ακόμη φορά η λύση του Μακεδονικού και τα "εθνικά συμφέροντα" δύο χωρών, της χώρας μας και της ΠΓΔΜ, χρησιμοποιούνται σαν πρόσχημα για να συντηρείται η υποτέλεια των κρατών και η υποταγή των λαών της Βαλκανικής στις οικονομικές, πολιτικές και στρατιωτικές επιδιώξεις των κυρίαρχων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Και βέβαια για μια ακόμη φορά η ιστορία επαναχρησιμοποιείται σαν όχημα για να αναζωπυρωθεί η εθνικιστική προπαγάνδα και στις δύο χώρες, αλλά και στην ευρύτερη περιοχή. Ανακαλούνται δηλαδή στις μνήμες των λαών με προσεκτικά καθοδηγούμενο τρόπο, σύμβολα και πρόσωπα της αρχαιότητας ή της βυζαντινής περιόδου, που υπήρξαν δηλαδή 20 ή 15 αιώνες πριν από την εποχή μας, όχι για λυθούν τα προβλήματα σε όφελος των λαών, αλλά αντίθετα για να συσκοτίζονται τα προβλήματα, να υποθάλπεται το εθνικιστικό μίσος, οι χωριστικές τάσεις και ο θρησκευτικός φανατισμός. Αυτή η μεθόδευση εξυπηρετεί θαυμάσια τα σχέδια των επικυρίαρχων δυνάμεων για παραπέρα διαμελισμό των Βαλκανίων, και ταυτόχρονα διαιωνίζεται η σημερινή προβληματική κατάσταση. Γιατί και αν ακόμη η κυβερνήσεις της Ελλάδας και της ΠΔΓΜ φθάσουν σε "συμφωνία" κάτω από την εξόφθαλμη πίεση του ΝΑΤΟ και των Αμερικάνων, το πρόβλημα των εντάσεων και των συγκρούσεων ανάμεσα στα βαλκανικά κράτη όχι μόνο δε θα λυθεί, αλλά θα οξυνθεί ακόμη περισσότερο στο μέλλον. Επειδή λοιπόν το θέμα των φιλικών σχέσεων ανάμεσα στις Βαλκανικές χώρες ήταν στο παρελθόν και θα εξακολουθήσει να είναι το μεγάλο ζητούμενο για τους λαούς αυτών των χωρών θα προσπαθήσουμε να κάνουμε μια νηφάλια και ψύχραιμη ιστορική και ταυτόχρονα πολιτική προσέγγιση του Μακεδονικού προβλήματος, πιστεύοντας ότι συμβάλλουμε σε ένα γόνιμο διάλογο στην κατεύθυνση του σταματήματος των άγονων αντιπαραθέσεων και του φανατισμού ανάμεσα στους λαούς των Βαλκανίων και στην παγίωση της φιλειρηνικής συνύπαρξης και συνεργασίας

Η Μακεδονία στην εποχή της δουλοκτησίας και της φεουδαρχίας

Η κατοίκηση και η εξέλιξη της Μακεδονίας από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα γίνεται, κατά την άποψή μας, σε δύο σαφέστατα διαχωρισμένες ιστορικά φάσεις: η πρώτη φάση χαρακτηρίζεται από τις συχνές μετακινήσεις και την εγκατάσταση διαφόρων φύλων στην περιοχή (8ος π.Χ-15^{ος} μ.Χ αι.) ενώ η δεύτερη φάση από τον 17^ο περίπου μ.Χ αιώνα χαρακτηρίζεται από τη δημιουργία των εθνών.

Στην πρώτη φάση όπως προαναφέρθηκε, παρατηρούμε στην περιοχή μετακινήσεις και εγκατάσταση φύλων. Αυτό γίνεται και στην περίοδο της αρχαιότητας, κυρίως του δουλοκτητικού συστήματος, (Μακεδόνες, Παίονες, Εορδαίοι, Πελαγόνες, Λυγκιστές, Ιλλυροί κ.α.) καθώς και στην

στη βυζαντινή περίοδο, κατά τη φεουδαρχία, που εγκαταστάθηκαν τα σλαβικά φύλα Νοτίων Σλάβων (Σλαβομακεδόνες, Μαυροβούνιοι, Σέρβοι, Βόσνιοι, Κροάτες, Σλαβένοι και Βούλγαροι) αλλά και αργότερα που έφθασαν οι Οθωμανοί.

Κατά την αρχαιότητα, στον 4^ο αιώνα π.Χ., τα φύλα των Παιόνων, Πελαγόνων, Εορδαίων Λυγκηστών, κ.α. υποτάχθηκαν στον Φίλιππο Β' και εντάχθηκαν στο βασίλειο των Μακεδόνων και με τον τρόπο αυτό δημιουργήθηκε η Μακεδονία της αρχαιότητας σαν μια ευρύτερη διοικητικά περιοχή που κάλυπτε την έκταση της σημερινής Μακεδονίας, αλλά και μέρος της σημερινής Βουλγαρίας, την σημερινή ΠΓΔΜ. Όμως η υποταγή των υπόλοιπων φύλων και η διοικητική ένταξή τους στο Βασίλειο των Μακεδόνων δε σημαίνει ότι τα φύλα αυτά έχασαν την φυλετική τους ταυτότητα.

Αργότερα κατά την περίοδο της φεουδαρχίας και συγκεκριμένα από τον 6^ο αιώνα μ.Χ η περιοχή των Βαλκανίων εποίκειται από τα φύλα των Σλάβων που προαναφέρθηκαν και εγκαταστάθηκαν όχι μόνο στα Βαλκάνια, αλλά και σε όλη τη σημερινή Ανατολική Ευρώπη, όπου παραγωγικά και οικονομικά επικράτησε το μοντέλο της ανατολικής φεουδαρχίας, το οποίο επηρέασε καθοριστικά την οικονομική και πολιτική εξέλιξη και της Βαλκανικής, αλλά και της υπόλοιπης Ανατολικής Ευρώπης.

Είναι φανερό λοιπόν ότι η ιστορική συνέχεια της περιοχής της Μακεδονίας, από την εποχή που ζούσαν εκεί οι αρχαίοι Μακεδόνες με τα υπόλοιπα φύλα της αρχαιότητας, δηλ. πριν από περίπου 2.500 χρόνια, επηρεάζεται στη συνέχεια από συνεχείς μετακινήσεις φύλων μέχρι την εγκατάσταση σλαβικών φύλων (6^{ος} μ.Χ αι) καθώς και άλλων φύλων που προέρχονται από την Ασία μέχρι την εποχή των Οθωμανών (13^{ος} μ.Χ αι). Σε όλη αυτή τη μακρά πορεία περίοδο, είτε στα χρόνια της αρχαιότητας, στα πλαίσια της δουλοκτησίας, είτε αργότερα στο Βυζάντιο, στα πλαίσια της φεουδαρχίας, διαμορφώνεται σταδιακά η νεότερη ταυτότητα των λαών της περιοχής μέσα από την πολιτιστική αλληλεπίδραση και επιμειξία των διαφόρων φύλων.

Οι αναδρομές λοιπόν σήμερα και οι αναφορές στην αρχαία Μακεδονία και το Μ. Αλέξανδρο όσο και στο «ένδοξο» παρελθόν του Βυζαντίου δεν μπορούν να ερμηνεύσουν ιστορικά φαινόμενα που εμφανίζονται στις ημέρες μας, δηλαδή 20 ή 15 αιώνες αργότερα, όταν έχουν διαμορφωθεί τα έθνη. Βέβαια όλη αυτή η πλούσια πολιτιστική κληρονομιά του παρελθόντος, μπορεί να αξιοποιηθεί, για να ζήσουν ειρηνικά οι λαοί. Δυστυχώς όμως αυτή η κληρονομιά που θα μπορούσε να ενώσει τους λαούς των Βαλκανίων "χρησιμοποιείται", για να εξυπηρετήσει αποκλειστικά την εθνικιστική προπαγάνδα και των δύο πλευρών.

Η δημιουργία των εθνών και των σύγχρονων κρατών από τον 17^ο αιώνα.

Η κατάσταση σε όλη την Ευρώπη και επομένως και στις Βαλκανικές χώρες αλλάζει από τον 17^ο αιώνα και μετά, δηλ. από την εποχή του διαφωτισμού και των αστικών επαναστάσεων. Από την περίοδο αυτή αρχίζουν να

διαμορφώνονται τα έθνη και τα νέα κράτη. Η δημιουργία των εθνών-κρατών είναι αποτέλεσμα επαναστάσεων και εξεγέρσεων έχει δύο όψεις: στα έθνη-κράτη της Δυτικής Ευρώπης οι επαναστάσεις έχουν και εθνικό και κοινωνικό χαρακτήρα. Αυτό σημαίνει στα κράτη αυτά η φεουδαρχία ηττάται και δημιουργούνται οι συνθήκες αυτόνομης και αυτοδύναμης αστικής ανάπτυξης με βάση τη βιομηχανική επανάσταση και τους νέους αστικούς θεσμούς που οδηγούν στη δημιουργία πλούσιων και ισχυρών κρατών.

Στην ανατολική Ευρώπη όπως και στα Βαλκάνια η ανατολικού τύπου φεουδαρχία που επικράτησε δε βοηθά στο ξέσπασμα αστικών επαναστάσεων κάτι που εμπόδισε τα κράτη της βαλκανικής να αποκτήσουν ανεξάρτητα και αυτόνομη οικονομική και πολιτική έκφραση. Οι εξεγέρσεις και οι επαναστάσεις στα Βαλκάνια είχαν μόνο εθνικοαπελευθερωτικό περιεχόμενο. Αυτή την ιδιαιτερότητα είχε στο μυαλό του ο Ρήγας Φεραίος όταν έγραφε το εμπνευσμένο κείμενο του Θούριου, που ο ιστορικός Γιάννης Κορδάτος χαρακτηρίζει "πανβαλκανικό εμβατήριο", αφού με αυτό το κείμενο ο Ρήγας, σαφέστατα επηρεασμένος από τις ιδέες του Διαφωτισμού και της Γαλλικής Επανάστασης, διατύπωνε την ανάγκη ενός συνολικού ξεσηκωμού των Βαλκανικών λαών για ανατροπή της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, που ήταν και αυτή ενταγμένη στην φεουδαρχία ανατολικού τύπου. Και αφού αυτό δεν έγινε κατορθωτό, τα ισχυρά κράτη της δύσης με την αποικιακή πολιτική που ακολουθούν εύκολα επιβλήθηκαν στα κράτη της Βαλκανικής με αποτέλεσμα ο καθορισμός των συνόρων στα Βαλκάνια να μην είναι αποτέλεσμα των αποφάσεων των ίδιων των λαών και των κρατών, αλλά επιβολή των ξένων κυρίαρχων δυνάμεων. Αυτό είχε σαν συνέπεια τα σύνορα να αλλάζουν, ανάλογα με τα κάθε φορά κυρίαρχα αποικιοκρατικά συμφέροντα.

Η ενεργός ανάμειξη των ξένων δυνάμεων στη διαμόρφωση των βαλκανικών συνόρων.

Από τα προαναφερόμενα γίνεται φανερό ότι εξαιτίας της οικονομικής ανάπτυξης των Βαλκανίων με βάση την ανατολικού τύπου φεουδαρχία, που είχε σαν συνέπεια την αδύναμη οικονομική ανάπτυξη, ήταν καθοριστικός ο ρόλος των ξένων δυνάμεων στη διαμόρφωση, όχι μόνο των συνόρων, αλλά και της συνολικής πολιτικής τους. Παρατηρούμε δηλαδή, ότι παρά την ύπαρξη εθνικοαπελευθερωτικών κινημάτων, οι δομές εξουσίας στα κράτη της Βαλκανικής είναι εξαρτημένες από τα ισχυρά κράτη της δυτικής Ευρώπης. Έτσι ο καθορισμός των συνόρων στην περιοχή γίνονταν και συνεχίζει να γίνεται με την άμεση ανάμειξη ξένων, οι οποίοι προκειμένου να διασφαλίσουν τα συμφέροντά τους υποκινούν εθνικιστικές και αποσχιστικές τάσεις, δημιουργούν σφαίρες επιρροής, προκαλούν συγκρούσεις και επιβάλλουν την άμεση στρατιωτική τους παρουσία. Με τον τρόπο αυτό δημιουργήθηκαν και συνεχίζουν να δημιουργούνται κράτη με αυθαίρετη χάραξη συνόρων, συχνές ανταλλαγές πληθυσμών και δημιουργία μειονοτικών προβλημάτων που την κατάλληλη στιγμή μπορούν να χρησιμοποιηθούν για την προώθηση των συμφερόντων ξένων επικυρίαρχων.

Καθοριστικό σημείο της έναρξης της άμεσης ανάμειξης των μεγάλων δυνάμεων στη διαμόρφωση των συνόρων των Βαλκανίων ήταν οι αποφάσεις του Συνεδρίου του Βερολίνου (Ιούνιος-Ιούλιος-1878) που πραγματοποιήθηκε με πρωτοβουλία των Άγγλων και υπό την προεδρία του Βίσμαρκ. Η Συνθήκη του Βερολίνου που υπογράφηκε από τις μεγάλες δυνάμεις την τελευταία η μέρα του Συνεδρίου, επέβαλε την πρώτη ουσιαστικά χάραξη των βαλκανικών συνόρων με την αναγνώριση της ανεξαρτησίας της Ρουμανίας, της Σερβίας και του Μαυροβουνίου και την αυτονομία της Βουλγαρίας. Οι εκκρεμότητες που άφησε για πολλά συνοριακά ζητήματα υποδαυλίζουν εξεγέρσεις στη Δυτική Μακεδονία και αναταραχές στον μακεδονικό χώρο. Παράλληλα εκδηλώνονται εξεγέρσεις των λαών των Βαλκανίων, που στοχεύουν στην οριστική κατάργηση της οθωμανικής εξουσίας και προτάσσουν την απελευθέρωση της Μακεδονίας πέρα από τις οποιοσδήποτε εθνικές διαφορές των χριστιανών.

Το 1893 δημιουργείται η Εσωτερική Μακεδονική Επαναστατική Οργάνωση (ΕΜΕΟ) με βουλγαρομακεδονική πρωτοβουλία. Οι στόχοι της οργάνωσης και ιδιαίτερα της τάσης των Τσεντραλιστών, σαφώς επηρεασμένοι από τις ιδέες του Ρήγα Φεραίου, ήταν η κατάργηση της οθωμανικής εξουσίας, το μοίρασμα της γης των τσιφλικάδων στους ακτήμονες, η δημιουργία μιας ελεύθερης και ανεξάρτητης Μακεδονίας και η βαλκανική ομοσπονδία. Ιδρυτικά μέλη της ΕΜΕΟ, που έπαιξαν σημαντικό ρόλο στο αυτονομιστικό μακεδονικό κίνημα είναι ο Γιάνε Σαντάσκι και ο Χρίστο Τσερνοπέφ, αγωνιστές εμπνεόμενοι από σοσιαλιστικές ιδέες. Η ΕΜΕΟ προετοιμάζει την εξέγερση του Ίλιντεν, που ξεσπά στις 20 Ιουλίου 1903, κυρίως στις περιοχές της Δυτικής Μακεδονίας, με πολύ μεγάλη συμμετοχή του αγροτικού πληθυσμού που υπέφερε από την οθωμανική κυριαρχία. Το ελληνικό κράτος τήρησε από την αρχή εχθρική στάση προς την εξέγερση και προσπαθεί να καταπνίξει το αυτονομιστικό κίνημα των Μακεδόνων σε συμμαχία με το οθωμανικό καθεστώς. Για το λόγο αυτό από τον Μάιο του 1903 ο μητροπολίτης Καστοριάς Καραβαγγέλης ζητά από τον Παύλο Μελά την αποστολή μισθοφόρων, προκειμένου να χτυπηθεί αυτό το κίνημα. Πυρπολήσεις χωριών, φόνοι και πλιάτσικο ήταν η απάντηση του οθωμανικού κράτους προς την εξέγερση. Στις 30 Ιουλίου η εξέγερση πνίγεται στο αίμα και ο οθωμανικός στρατός διώκει τους επαναστάτες. Η εξόντωση του κινήματος ολοκληρώνεται με τον Μακεδονικό Αγώνα (1904-1908). Τον πρώτο χρόνο του αγώνα (1904) ο Μελάς διορίζεται επικεφαλής των μισθοφορικών σωμάτων με τα οποία περνά τα σύνορα, φθάνει στην Καστοριά και με πρόσχημα το χτύπημα των "εξαρχικών" όπως και των κομιτατζήδων Βερχοβιστών, της εθνικιστικής Εξωτερικής Μακεδονικής Επαναστατικής Οργάνωσης, που δημιουργήθηκε το 1895 από τον Βασιλιά Φερδινάρδο, χτυπά τους αντάρτες αγωνιστές της ΕΜΕΟ που είχαν ξεσηκωθεί εναντίον της οθωμανικής εξουσίας.

Ο διεθνής οικονομικός έλεγχος και η νέα χάραξη των συνόρων στα Βαλκάνια.

Μετά τον Ελληνοτουρκικό πόλεμο του 1897, ο τραγικός επίλογος για την Ελλάδα γράφτηκε στις 22 Νοεμβρίου, στην Κωνσταντινούπολη και τη

Συνθήκη υπέγραψε ο Αλέξανδρος Ζαΐμης. Με τη συμφωνία αυτή που επέβαλαν οι μεγάλες δυνάμεις, η Ελλάδα υποχρεώθηκε να καταβάλει μια υπέρογκη αποζημίωση στην Τουρκία (4.000.000 τουρκικές λίρες) και αναγκάστηκε να πάρει ένα ακόμη δάνειο προκειμένου να ξεπληρώσει το δυσβάστακτο χρέος της επιβλήθηκε. Αυτό είχε σαν συνέπεια να εκχωρήσει όλα τα δημόσια έσοδα στους δανειστές της και να τεθεί υπό Διεθνή Οικονομικό Έλεγχο για 81 χρόνια. Τον έλεγχο ασκούσε μια εξαμελής επιτροπή η Διεθνής Οικονομική Επιτροπή, με μόνιμη εγκατάσταση στην Ελλάδα από το 1897 μέχρι το 1978. Ήταν φυσικό λοιπόν ότι η χώρα μας εξαρτημένη πλήρως από τους ξένους επικυρίαρχους, δε μπορούσε να έχει αποφασιστική παρέμβαση στις εξελίξεις που ακολούθησαν.

Η πορεία των πολεμικών επιχειρήσεων στη διάρκεια του πρώτου βαλκανικού πολέμου (1912-13) έκανε σαφές ότι τα σύνορα της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας θα άλλαζαν τελείως σε σχέση με αυτά που υπήρχαν κατά την έναρξη του πολέμου. Τα συμφέροντα που διακυβεύονταν ήταν τεράστια, και δεν ήταν δυνατόν οι Μεγάλες Δυνάμεις να μείνουν έξω από τη διευθέτηση των νέων συνόρων, προκαλώντας νέα προβλήματα ανάμεσα στα διαμορφωνόμενα κράτη και τους λαούς των Βαλκανίων, που έμειναν γνωστά στην ιστορία με τη φράση "ανατολικό ζήτημα". Με την οθωμανικά αυτοκρατορία να χάνει το μεγαλύτερο μέρος των εδαφών της στην Ευρώπη, με την Ελλάδα σε διεθνή επιτροπεία, και με τα υπόλοιπα βαλκανικά κράτη σε πολεμικές συγκρούσεις οι Μεγάλες Δυνάμεις Αγγλία, Γαλλία, Γερμανία, Αυστρία, Ιταλία και Ρωσία, χρησιμοποιώντας σαν πρόσχημα την κατάπαυση των εχθροπραξιών και την αποκατάσταση της ειρήνης συγκαλούν στο Λονδίνο τη γνωστή διεθνή συνδιάσκεψη για νέο καθορισμό των βαλκανικών συνόρων, στο τέλος της οποίας που υπογράφηκε η ομώνυμη Συνθήκη (30/5/1913). Αλλά και μετά από τη συνθήκη αυτή, οι συγκρούσεις όχι μόνο δεν σταμάτησαν, αλλά τον Ιούνιο του 1913, ξεσπά ο δεύτερος Βαλκανικός (ή Διασυμμαχικός) Πόλεμος, ο οποίος, προσωρινά τουλάχιστον, λήγει τον Αύγουστο του 1913 με τη Συνθήκη Ειρήνης, του Βουκουρεστίου. Μετά τους Βαλκανικούς και το τέλος του Α Παγκοσμίου Πολέμου ακολουθεί η τριχοτόμηση του ιστορικού και γεωγραφικού χώρου της Μακεδονίας, με το μεγαλύτερο μέρος να δίνεται στην Ελλάδα, ενώ οι δύο περιοχές που δεν προσαρτήθηκαν στην Ελλάδα ονομάστηκαν η μια Νοτιοσλαβική Μακεδονία ή Μακεδονία του Βαρδάρη, και η άλλη Βουλγαρική Μακεδονία ή Μακεδονία του Πίριν. Όμως η περιπέτεια της χάραξης των συνόρων στα Βαλκάνια δεν τελείωσε, γιατί τα συμφέροντα των μεγάλων δυνάμεων που πολλές φορές είναι και αντικρουόμενα, όπως και οι σφαίρες επιρροής συνεχώς αλλάζουν.

Η κατάσταση μετά από τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο και οι Νατοϊκές επεμβάσεις στα Βαλκάνια.

Μετά από το τέλος του 2^{ου} παγκόσμιου πολέμου οι νέες σφαίρες επιρροής ουσιαστικά καθορίστηκαν στη Διάσκεψη της Γιάλτας (4-11 Φεβρουαρίου του 1945) με τις αποφάσεις των Ρούσβελτ, Στάλιν και Τσώρτσιλ. Η Ελλάδα, όπως είναι γνωστό, έμεινε στη σφαίρα επιρροής των δυτικών "συμμάχων", ενώ οι υπόλοιπες βαλκανικές χώρες συμπεριελήφθησαν στη σφαίρα επιρροής της Σοβιετικής Ένωσης. Το γεγονός ότι η χώρα μας ήταν

από το 1897 για 81 χρόνια σε διεθνή επιτροπεία, δηλαδή σε κατάσταση πλήρους υποτέλειας στους ξένους αποικιοκράτες, σε συνδυασμό με το γεγονός ότι το 1952 εντάχθηκε στο NATO, επηρέασαν καθοριστικά τη στάση όλων των κυβερνήσεων σχεδόν σε όλα τα ζητήματα και επομένως και στο ζήτημα της Μακεδονίας. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να μη μπορεί να ασκήσει ανεξάρτητη εξωτερική πολιτική και να διαπραγματευθεί σαν ανεξάρτητο κράτος τη λύση των προβλημάτων με απευθείας συζητήσεις με τις κυβερνήσεις των γειτονικών χωρών με γνώμονα την ειρήνη και την καλή γειτονία. Παράλληλα οι μεταπολεμικές κυβερνήσεις της χώρας μας μέχρι την πτώση των "σοσιαλιστικών" καθεστώτων αλλά και αργότερα, από τη μια μεριά καλλιεργούσαν τον εθνικισμό σε βάρος των γειτονικών λαών και από την άλλη ανέχθηκαν την καλλιέργεια των εθνικιστικών και αλυτρωτικών αντιλήψεων, γύρο από το "Μακεδονικό" εξυπηρετώντας Νατοϊκές σχέδια και σκοπιμότητες τόσο για την υπονόμευση των σχέσεων ανάμεσα στα Βαλκανικά κράτη και τη Σοβιετική Ένωση, όσο και για την καλλιέργεια εθνικιστικού μίσους και χωριστικών τάσεων ανάμεσα στους λαούς των Βαλκανίων.

Μετά από την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης, που είχε αρκετά μεγάλη επιρροή στα Βαλκάνια, επιχειρείται από τους ιμπεριαλιστές του NATO νέα χάραξη των συνόρων με τον διαμελισμό της Γιουγκοσλαβίας. Για την επίτευξη και αυτού του διαμελισμού οι δυνάμεις του NATO χρησιμοποίησαν την εθνικιστική και θρησκευτική χειραγώγηση, την υπόθαλψη εθνικιστικού μίσους και χωριστικών τάσεων, που είχαν σαν αποτέλεσμα την εκδήλωση συγκρούσεων μεταξύ των λαών του πρώην ομόσπονδου κράτους της Γιουγκοσλαβίας. Και με πρόσχημα αυτές τις συγκρούσεις έκαναν διπλωματικές παρεμβάσεις και αποκάλυπτες στρατιωτικές επεμβάσεις, με αποκορύφωση τους επί 90 μέρες βομβαρδισμούς της περιοχής από τα Νατοϊκά αεροπλάνα, που είχαν σαν αποτέλεσμα χιλιάδες νεκρούς και καταστροφές σε υποδομές, παραγωγικές μονάδες και κατοικίες, καθώς και ανυπολόγιστης έκτασης ραδιενεργή και τοξική ρύπανση στην ευρύτερη περιοχή των Βαλκανίων, από τα όπλα απεμπλουτισμένου ουράνιου. Και βέβαια για μια ακόμη φορά όχι μόνο δεν επήλθε ειρήνη στην περιοχή, αλλά αναζωπυρώθηκαν και πάλι οι εθνικιστικές εντάσεις

Και τώρα για μία ακόμη φορά οι Αμερικάνοι και το NATO ανακινούν και πάλι το "Μακεδονικό" ζήτημα με αιχμή το όνομα και με στόχο να ενταχθεί η ΠΓΔΜ στο NATO τον Ιούλιο και με απώτερο σκοπό να δημιουργήσουν και στη χώρα αυτή μια ακόμη βάση για έλεγχο και περιορισμό των κινήσεων της Ρωσίας στα Βαλκάνια αλλά και γενικότερα για την ενίσχυση των θέσεων τους στην περιοχή. Και βέβαια οι πιέσεις των Αμερικάνων και των Νατοϊκών βρίσκουν πρόσφορο έδαφος, αφού οι κυβερνήσεις και των δύο χωρών είναι ενδοτικές στις απαιτήσεις των ιμπεριαλιστών, καθώς εξαρτώνται πλήρως από αυτούς: η μεν κυβέρνηση της ΠΓΔΜ για να ανοίξει το δρόμο να ενταχθεί η χώρα στο NATO και στην ΕΕ, η δε κυβέρνηση της χώρας μας βρίσκεται και πάλι σε κατάσταση διεθνούς επιτροπείας, αφού από το 2015 και για 99 χρόνια, ο δημόσιος πλούτος, οι βασικές υποδομές και οι φυσικοί πόροι (ενέργεια, νερό, λιμάνια, αεροδρόμια, μέσα συγκοινωνίας, δασικές εκτάσεις, ελεύθεροι χώροι κ.α) έχουν ενταχθεί με νόμο στο Υπερταμείο και εκποιούνται σε πολυεθνικές επιχειρήσεις.

Και βέβαια όσο η εκποίηση των πλουτοπαραγωγικών πηγών σε όλη τη χώρα και φυσικά και στη Μακεδονία θα συνεχίζεται και η κυβέρνηση θα είναι δέσμια των όρων του υπρταμείου θα είναι αδύνατον να πείσει την ελληνική κοινωνία ότι κάνει διαπραγμάτευση με τη γειτονική χώρα για το όνομα, εξυπηρετώντας πρώτιστα το εθνικό συμφέρον. Αν μάλιστα στην κατάσταση αποικιοποίησης που βρίσκεται η Ελλάδα προστεθεί και ο αλυτρωτισμός που στη γειτονική χώρα είναι θεσμοθετημένος στο Σύνταγμα και στη δημόσια εκπαίδευση καταλαβαίνουμε ότι ακόμη και η συνέχιση της διαπραγμάτευσης κάτω από την ιμπεριαλιστική επιβολή εγκυμονεί πολύ σοβαρούς κινδύνους για το μέλλον.

Εκτός όμως από την πίεση των Νατοϊκών για "πάσει θυσία" εξεύρεση λύσης στο όνομα τώρα, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι όλα αυτά σχεδιάζονται από το ΝΑΤΟ και τις υπάκουες κυβερνήσεις Ελλάδας και ΠΓΔΜ, τη στιγμή που η απειλή στο Αιγαίο από τη νατοϊκή Τουρκία σε βάρος της χώρας μας συνεχώς μεγαλώνει. Παράλληλα η Τουρκία στα πλαίσια της επεκτατικής της πολιτικής πραγματοποιεί στρατιωτικές επιχειρήσεις στο έδαφος της Συρίας σε βάρος των Κούρδων στην περιοχή του Αφρίν.

Όπως λοιπόν γίνεται φανερό και από την ιστορική εμπειρία, αλλά και από τους κινδύνους που απειλούν τη χώρα μας σήμερα, μία λύση που επιβάλλεται για μία φορά ακόμη στους λαούς των Βαλκανίων, και μάλιστα με τόσο μεγάλη χρονικά πίεση, αποκλειστικά και μόνο για να εξυπηρετηθούν τα συμφέροντα των μεγάλων δυνάμεων, και πιο συγκεκριμένα των Αμερικάνων και του ΝΑΤΟ, δε θα ωφελήσει το λαό μας και τη φιλική συνύπαρξη τους άλλους λαούς Αντίθετα η "λύση" κάτω από συνθήκες ασφυξίας, ιδιαίτερα στη σημερινή συγκυρία προοιωνίζεται νέους, και ίσως μεγαλύτερους κινδύνους για όλα τα Βαλκάνια και την ευρύτερη περιοχή.

Αν θέλουμε λοιπόν να ακούσουμε τη φωνή της ιστορίας, βιώσιμη λύση προς το συμφέρον των λαών μπορεί να υπάρξει με δύο προϋποθέσεις:

Το σταμάτημα του αλυτρωτισμού και

Τη διεξαγωγή διαπραγματεύσεων μακριά από την ιμπεριαλιστική κηδεμονία και κάθε είδους εξάρτηση, και φυσικά με τη σύμφωνη γνώμη των λαών

13/2/2018

Μάκης Σταύρου- Ιστορικός